

QUIN ÉS EL PAPER DE LES CAMBRES LEGISLATIVES AUTONÒMIQUES

Parlaments, ¿per a què serveixen?

Unes jornades sobre el Parlament espanyol i els mitjans de comunicació, celebrades a Madrid la setmana passada, plantegen qüestions vivíssimes.

Un parlament devaluat no tindria cap interès informatiu. En la foto, sessió de les Corts valencianes.

Oriol Domingo

Al Congrés de Diputats s'han celebrat unes jornades sobre el Parlament i els mitjans de comunicació. Una de les qüestions plantejades des de Catalunya ha estat aquesta: els parlaments autonòmics, ¿interessen la gent? ¿Tenen els parlaments de les comunitats autònomes tal entitat representativa, tal potestat legislativa, tal capacitat d'impuls i control, d'elecció política del govern autònom, tal incidència social i ciutadana, que provoquen l'interès de l'opinió pública i de la classe política? ¿O el seu interès és mínim en estar allunyats del sentit del carrer, per tractar-se de parlaments buits de contingut? Els parlaments de les diferents comunitats autònomes, ¿són autèntiques cambres legislatives o són tan sols unes cambres devaluades?

Periodísticament, la qüestió és important, perquè si un parlament està devaluat no té cap interès informatiu. I, políticament, la qüestió és decisiva i gravíssima, perquè afecta el procés de construcció de la democràcia, de l'autonomia i de l'estat, de l'Estat de les autonomies. I és que una comunitat, perquè tingui autèntica autonomia política, cal que tingui com a mínim autonomia financera i capacitat legislativa. Sense aquests dos factors o si aquests factors estan mortalment ferits, la tasca d'un mitjà informatiu es reduiria a la crònica de l'agonia, la mort i els funerals d'una comunitat autònoma.

Hi ha un fet revelador. Es produeixen contenciosos entre les administracions central i autonòmica. Per exemple, una de les causes és precisament la sèrie de conflictes entre les lleis emanades del Parlament d'Es-

panya i les emanades del Parlament de Catalunya.

El govern central (abans ucedista i ara socialista) ha recorregut davant el Tribunal Constitucional contra divuit lleis catalanes, moltes aprovades per àmplia majoria i, fins i tot, per unanimitat al Parlament de Catalunya. Madrid ha opinat que aquestes lleis excedien els límits de l'autonomisme legalment permès. A la inversa, les institucions catalanes han presentat recursos contra lleis estatals

per entendre que envaien l'àmbit competencial autonòmic. El parlament i el govern catalans han recorregut un total de catorze lleis estatals. No es descarta, sinó que es preveu, la imminent i mútua interposició de recursos sobre altres lleis.

Aquests conflictes provoquen interès informatiu, perquè reflecteixen la històrica tensió entre una determinada concepció d'Espanya i Catalunya, Madrid i Barcelona, administració central i administració autònoma, centralisme i autonomisme, conservadorisme o socialisme i nacionalisme. A més, i en el fons, el que hi ha un joc és la interpretació àmplia o restrictiva de la Constitució

i dels estatuts sobre les competències d'una comunitat, i la distribució del poder. Lògicament, una interpretació centralista i restrictiva reduiria l'amplitud competencial estatutària; reduiria la capacitat legislativa autonòmica; reduiria les possibilitats que un parlament autonòmic incidis realment i en la pròpia societat.

En conclusió, reduiria l'interès que el parlament d'una comunitat autònoma pot despertar en l'opinió pública, els periodistes i els polítics.

Mentre que es parlava de tot això a Madrid, entre un grup de diputats i un grup de periodistes, el govern central mantenia ferma la seua posició sobre el finançament autonòmic, posició que de fet constitueix un atemptat contra l'autonomia i, concretament en el cas del Principat, un ofec econòmic de la Catalunya autònoma.